

([С. Антонић: „Једно лично размишљање о изборима 2012 .“](#) НСПМ,8.4.2012)

Ближе се избори, а са приближавањем расте броја анализа и „анализа“ које протурају политичко-партијску пристрасност. На политичком терену Србије може се видети све оно што одликује партијску борбу за власт. Како делује власт а како опозиција? Каква средства користи власт, каква опозиција? Какве политичке странке се јављају за освајање председничког и посланичких места? Одакле притиче новац за кампању - како то да мале странке располажу тако великим буџетом? Како се понашају медији? Како реагује јавност? И тако даље.

Највећу пажњу, разумљиво, привлачи борба највећих странака. Од њиховог резултата на изборима зависи композиција владе и остварење политичких циљева. Како на њихову борбу гледају аналитичари - питање је које припада једном делу српске политичке сцене. Одговори су различити а моју пажњу привлаче они аналитичари који понављају тврдњу да између ДС и СНС нема никакве разлике. Тако, Слободан Антонић тврди да дуготрајућа власт ДС и њених сателита са практичним ДЕЛОМ, има ривала који није на власти и који нема ДЕЛО, дакле, конкурента који то, заправо, није. Између њих постоји „суштинска истост“. Ова тврдња се доказује на следећи начин.

Антонић наводи ДЕЛА владајућег ДС: „ [неуставни Статут АП Војводине](#) , [безглаво задуживање у иностранству и пораст незапослености](#)

’ [капитулацију од 9. септембра и крај активне косовске политике](#)

’ [признање Косова* зарад добијања кандидатуре](#)

’ [идолопоклонички однос према ЕУ](#)

’ [улазак у улични рат са сопственим грађанима због геј параде](#)

’ [партизацију судства](#)

’ [претварање парламента у гласачку машину](#)

, препуштање „другој Србији“ највећег дела простора [у култури](#)

и

[медијима](#)

(посебно

[уништавање НИН-а](#)

),

[демографску имплозију](#)

,

[неразјашњено убиство Ранка Панића](#)

... “

Ако је власт остварила ова дела зато што је имала инструменте владања и гласачку већину у Скупштини, где се налази “суштинска истост” опозиције, односно СНС? Опозиција има само политички говор као инструмент свог деловања и неки медиј који се смилује па уступи мало простора и за овај део српске политике. Где је Антонић прочитао говор сагласности СНС са овим ДЕЛИМА? Нигде. Па где су показатељи “суштинске *истости*”

? Веровали или не, та истост је у следећем: њихова телевизија Свет плус инфо коју Антонић фалсификује као “напредњачки таласи”. Ко гледа ову телевизију видеће све странке, чак и странку доживотног председника, али наравно у мањој минутажи. Ваљда би било превише да доминирају и на овој телевизији? Ако се чињеницама гледа у очи онда је фалсификат и тврдња да је на овој телевизији “типична напредњачка елита”.

Изгледа да Антонић није потпуно сигуран у “суштинску истост” ДС и СНС па анализира “не баш претерано интелигентне метод” задобијања патриотских гласова. При томе се полази од погрешне претпоставке да је СНС танак по питању државних и националних интереса.

Дакле, методи су опет, веровали или не: будуће пактирање са ДСС, индивидуално засипање сајтова (а не сајта!) коментарима у прилог Вучићевим ставовима, текстови на Видовдану и псеудопатриотским сајтовима. Неозбиљно, сувише неозбиљно да се овим методама доказује национална и државна политика.

Ствар са владајућом странком и главном опозиционом не стоји добро, ту влада “суштинска блискост”. То тврди Антонић. Да ли је српска политика без суштинске различитости? Није. Ту су странке које представљају колико-толико стварну алтернативу режиму, а до сада су истакле своје листе – ДСС, СРС и Двери. То тврди Антонић и додаје: “у поређењу са жутима и напредњацима ове странке су право оличење разума и моралности”. Када се из анализе пређе у страначку нетрпељивост, онда се може написати да је странка мржње, за коју је слободан одлазак Томе Николића

Од анализе до нетрпељивости

Пише: Зоран Аврамовић
петак, 13 април 2012 07:06

из странке издаја, или да је странка која хоће све испочетка и за коју су сви политичари исти, или странка која је од проевропске постала антиевропска, дакле да је све то оличење разума и морала. Или је ствар у значењима појмова разум и моралност.

Време је да закључим. Заиста смо суочени са преваром анализе која не изазива бес већ чуђење. Политичка стварност је таква каква је и на њу утичу појединци, групе, партије, међународни силници. О свакој странци се може писати и говорити критички али са јасном свешћу да је у политици од кључне важности да ли је на власти или у опозицији. Онај ко анализира не би, у принципу, требао да показује нетрпељивост према било којој странци. То већ странке раде, а хладан разум и јасни појмови су средство посматрача политичких борби. Било би боље да поправљамо политичку стварност него да је индивидуалистички мењамо нетрпељивошћу према странкама, а посебно према опозиционим. А понајмање преокретом, речју којом Антонић завршава свој огорчени текст.